

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא- ? question-שאלה- ^ answer-תירוץ-! ! proof-ראיה- ■
מקרא-key:	

		Talmud Navigator											
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
נדירים-השותפין	מאימרא	מאן דאמר											
הריני עליך חרם - המודר אסור												■	מז:
הרי את עלי חרם - הנודר אסור.												■	מז:
הריני עליך ואת עלי - שניהם אסורין												■	מז:
ושניהם מותרין בדבר של עולי בבל, ואסורים בדבר של אותה העיר.											■	■	מז:
ואיזהו דבר של עולי בבל? כגון הר הבית, והעזרות, והבור שבאמצע הדרך											■	■	מז.
ואיזהו דבר של אותה העיר? כגון הרחבה, והמרחץ, ובית הכנסת, והתיבה, והספרים.											■	■	מז.
והכותב חלקו לנשיא											■	■	מז.
אחד כותב לנשיא ואחד כותב להדיוט שהכותב לנשיא - אין צריך לזכות, להדיוט - צריך לזכות	רבי יהודה:										◆	■	מז.
אחד זה ואחד זה צריכין לזכות, לא דברו בנשיא אלא בהוה.	חכמים:										◆	■	מז.
אין אנשי גליל צריכין לכתוב, שכבר כתבו אבותיהן על ידיהן.	רבי יהודה:											■	מז.
אמאי מיתסר?												?	מז.
הכי קתני: ומה תקנתן? יכתבו חלקן לנשיא.	רב ששת:											!	מז.
אין אנשי גליל צריכין לזכות, שכבר כתבו אבותיהן על ידיהן.	רבי יהודה:											◆	מז.
אנשי גליל קנטרנין היו, והיו נודרין הנאה זה מזה, עמדו אבותיהם וכתבו חלקיהן לנשיא.	תניא, רבי יהודה:											◆	מז.
המודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל, נותנו לאחר לשום מתנה, והלה מותר בה.												■	מז.
מעשה באחד בבית חורון שהיה אביו נודר הימנו הנאה, והיה משיא את בנו, ואמר לחברו: חצר וסעודה נתונים הינן לפניך אלא כדי שיבא אבא ויאכל עמנו בסעודה.												○	מז.
אמר: אם שלי הם הרי הם מוקדשין לשמים.												○	מז.
א"ל: נתתי לך את שלי שתקדישם לשמים?												?	מז.
אמר לו: נתת לי את שלך אלא שתהא אתה ואביך אוכלין ושותין ומתצין זה לזה, ויהא עון תלוי בראשו?												○	מז.
כל מתנה שאינה שאם הקדישה תהא מקודשת - אינה מתנה.	אמרו חכמים:											■	מז.
מעשה לסתור?												?	מז.
חסורי מיחסרא והכי קתני: ואם הוכיח סופו על תחילתו - אסור, ומעשה נמי בבית חורון, באחד דהוה סופו מוכיח על תחילתו.												!	מז.
לא שנו אלא דאמר ליה ואינן לפניך אלא כדי שיבא אבא, אבל א"ל שיהו לפניך שיבא אבא, מדעתך הוא דא"ל.	רבא:											■	מז.
לא תימא טעמא דא"ל ואינן לפניך הוא דאסור, אבל א"ל הן לפניך שיבא אבא ויאכל - מותר, אלא אפילו אמר ליה הן לפניך יבא אבא ויאכל - אסור, מאי טעמא? סעודתו מוכחת עליו.	לישנא אחרינא אמרין לה, אמר רבא:											■	מז.
ההוא גברא דהוה ליה ברא דהוה שמיט כיפי דכיתנא, אסרינהו לנכסיה עליה.												○	מז:
אמרו ליה: ואי הואי בר ברך צורבא מרבנן, מאי?												^	מז:
אמר להון: ליקני הדין, ואי הואי בר ברי צורבא מרבנן לקנייה.												○	מז:
מאי?												^	מז:
קני על מנת להקנות הוא, וכל קני על מנת להקנות - לא קני	אמרי פומבדיתאי:											◆	מז:
קני, דהא סודרא קני על מנת להקנות הוא.	רב נחמן:											◆	מז:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- < story-מעשה- O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא- ⚡ question-שאלה- ^ answer-תירוץ- ! proof-ראיה- ■
מקרא-key:	

נדרים-השותפין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ומאן לימא לן דסודרא אי תפיס ליה לא מיתפיס? ועוד, סודרא קני על מנת להקנות וקני מן השתא, הלן ניכסין דהדין לאימתי קני? לכי הוי בר בריה צורבא מרבנן, לכי הוה, הדר סודרא למריה.	רב אשי:											◊	מח:	
והא מתנת בית חורון דקני על מנת להקנות הוא, ולא קא קני	רבא לרב נחמן:											◊	מח:	
משום דסעודתו מוכחת עליו	זימנין אמר ליה: [רב נחמן]											!	◊	מח:
ר' אליעזר הוא	זימנין אמר ליה: [רב נחמן]											!	◊	מח:
אפילו ויתור אסור במודר הנאה.	דאמר: [רבי אליעזר]											!	◊	מח:
כל מתנה שאינה שאם הקדישה תהא מקודשת - אינה מתנה	תנן, אמרו חכמים:											⚡	◊	מח:
כל לאיתויי מאי? לאו לאתויי הא מילתא דשדיא בכיפי												⚡	◊	מח:
לא, לאתויי לישנא בתראה דשמעתי דרבא.												!	◊	מח:
הדרן עלך השותפין												◊		